

'De sympathieke
heldin Wynona Post is
een aanwinst voor de
Nederlandse thriller.'

TROUW

Martine
KAMPHUIS
DE
LEUGENAAR

EEN WYNONA POST-THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Tien dagen voordat ik de fout maakte die alles zou veranderen, was ik gelukkig. Niet dagen of weken achter elkaar, dat bestaat niet. Ik was een hele avond gelukkig en dat is al heel wat. We waren het samen, mijn man en ik.

Dacht ik.

Floortje logeerde bij een klasgenootje, waardoor we voor het eerst in tijden met zijn tweeën waren. Ik had de open haard aangemaakt, Bas had een mooie fles wijn opengetrokken. Ik zat op de grond, mijn ogen gericht op de vlammen, hij zat achter me op de bank en speelde met mijn haren, en ondertussen informeerde hij naar mijn dag, zijn stem zo zacht en dromerig dat ik bijna vergat om antwoord te geven. Ik was ook afgeleid door zijn handen, die raakten mijn nek steeds even aan, een vluchtige streling die een hunkering naar meer losmaakte.

Had ik maar niet geantwoord.

Ik deed het wel, ik vertelde dat Samira me onder druk zette om op een dinsdag langer te blijven, omdat een of andere hoge pief op werkbezoek zou komen. De hand van Bas bleef nu onderaan mijn nek liggen, warm en op een prettige manier zwaar.

‘Om welke dinsdag gaat het?’

‘Eh...’ Ik probeerde terug te halen wat Samira precies gezegd had. ‘De laatste in april.’

Hij boog zich naar voren en kuste me vlak onder mijn oor. ‘Op

die dag is er bij mij toevallig net een meeting uitgevallen. Als je wilt, kan ik Floortje uit school halen.'

'Fantastisch!' zei ik, mijn gedachten bij zijn lippen.

Hij kuste mijn hals nog een keer. 'Is dat een ja?' vroeg hij, zijn adem warm bij mijn oor.

'Ja, heel graag...'

Drie dagen later meldde Samira dat het werkbezoek vanwege een vage crisis afgelast was. Ze zei het 's ochtends, terwijl we de planning voor de komende weken doornamen. Waarschijnlijk had ze de afspraak ter plekke uit de agenda's gehaald, ik kwam hem later in elk geval niet meer tegen.

Nog voor ons overleg klaar was, kwam er een appje binnen van Floortjes juf – bij de luizencontrole bleek dat mijn dochter neten had, en het protocol schreef voor dat ik haar zo snel mogelijk moest ophalen.

Zo'n bericht is nooit welkom, maar deze keer kwam het extra slecht uit omdat het vrijdag was. Bas zou Floortje moeten ophalen, maar die zat in Friesland voor een marathon-brainstormsessie met zijn team.

Je kunt van tevoren nog zo goed afspreken hoe je de taken eerlijk gaat verdelen, als je eenmaal getrouwd bent, loopt het toch anders.

Samira was not amused dat ik weg moest en toen Floortje eenmaal in de auto zat, jengelde ze aan één stuk door. Ze wilde dat papa kwam, het was toch vrijdag? Zo begon ze, en het werd alleen maar erger: ze huilde omdat de shampoo in haar ogen prikte, het kammen met de luizenkam deed pijn, ze was boos dat haar knuffels in de vriezer moesten. Het was zo'n drama dat ik het afgelaste werkbezoek compleet vergat.

Ik dacht er pas weer aan toen ik me de laatste dinsdag van april naar de schoolhekken haastte en de auto van Bas langs de straat

zag staan. Even had ik de neiging om terug te gaan naar mijn werk. Daar was zoals altijd genoeg te doen, en bovendien had ik sinds de luizenvrijdag het gevoel dat Bas me iets schuldig was.

Het vergeten van de afspraak dat Bas Floortje die dag zou ophalen was een fout, maar het had nog kunnen goedkomen als ik was omgekeerd.

Als het slecht weer was geweest, had ik dat gedaan. Maar de zon scheen en ik dacht dat het leuk zou zijn om met ons drietjes op pad te gaan. Een bezoek aan het Spoorwegmuseum stond al een poos op ons verlanglijstje, dat zou op een dinsdagmiddag vast minder druk zijn dan in het weekend. We zouden ook het groen kunnen opzoeken, gaan wandelen over het jaagpad langs de Kromme Rijn en naderhand bij Rhijnauwen een pannenkoek eten. Het zou ons goeddoen, een middag met ons drieën, want na het luizendebacle was de sfeer thuis grimmig. Floortje had tegen Bas geklaagd dat ik gemeen had gedaan, en hoewel hij me niet openlijk afviel, had hij nadat ze op bed lag een preek gehouden over mijn houding als moeder. Wat mij zo kwaad maakte dat ik een paar onverstandige dingen had gezegd.

Deze middag was een kans om het tij te keren, dacht ik.

In de zijspiegel van Bas' auto controleerde ik mijn lipstick, en vervolgens maakte ik mijn haren los omdat Bas dat het mooiste vond. Daarna liep ik naar de school, niet vermoedend dat ik daarmee een keten van gebeurtenissen in gang zette die zou leiden tot het einde van mijn huwelijk, en indirect ook tot de dood van mijn dochter.

I

WP

Gelukkig was ze deze keer op tijd, al was het op het nippertje. Ze ging niet voor de tweede keer deze week een afkeurende blik van de juf krijgen. En – minstens zo belangrijk – geen verongelijkt gemopper van Zoë.

‘Je hebt het gered!’ zei een leuke jonge vader van wie WP de naam steeds vergat. Zoë, die bevriend was met zijn dochter Vlinder, had al een paar keer gezegd dat hij gescheiden was. *En heel erg aardig, mama.*

‘Gelukkig wel, nu krijg ik niet op mijn kop!’

‘Ik kan Zoë altijd meenemen als je het een keer niet redt,’ operde de gescheiden vader. ‘Volgens mij vindt ze het geen straf om bij ons te zijn. En je hebt mijn nummer, toch?’

WP knikte, de vader stond in haar telefoon als ‘papaVlinder’. ‘Dat heb ik. Dank je wel, het is fijn om te weten dat er een uitweg is als ik een keer klem zit!’

‘Ik kan me voorstellen dat je op je werk niet altijd makkelijk weg kunt...’

O jee, dacht WP. ‘Wat heeft Zoë daarover verteld?’

De vader glimlachte. ‘Het was meer opscheppen dan vertellen. Ze zei dat je moordenaars beter maakt.’

‘Ah. Beter maken is inderdaad wat optimistisch. Mijn collega’s en ik proberen wel aan ze te sleutelen.’

‘Je werkt in een tbs-kliniek, toch?’

‘Klopt. Het valt niet mee om aan een zevenjarige uit te leggen wat ik daar precies doe.’

‘Het lijkt me waanzinnig interessant! Kun je het mij misschien uitleggen?’

Shit, dacht WP. Vlinder en Zoë waren vast campagne aan het voeren om deze man en WP aan elkaar te koppelen. Zouden ze hem ingefluisterd hebben dat WP hem leuk vond?

Het was geen nieuws dat Zoë op zoek was naar een man voor haar moeder. Of eigenlijk meer naar een vader.

‘We hebben voor onze dochters ons bespringen misschien nog een halve minuut. Daarin gaat dat uitleggen niet lukken.’

‘We zouden met de meisjes naar de speeltuin verderop kunnen gaan. Er is een kiosk daar vlakbij, waar we een colaatje kunnen halen.’

‘Vandaag gaat niet lukken, we hebben vanavond een afspraak,’ zei WP. Wat waar was, ze had met zichzelf afgesproken dat Zoë extra schermtijd zou krijgen, zodat zij kon werken aan een rapport dat de dag ervoor af had moeten zijn.

Sylvia

Het was heel gek, op het moment dat ik zag wat er bij de schoolhekken gebeurde, wilde ik maar één ding. Verdwijnen, voordat iemand me zag, voordat Bas me zou zien.

Terwijl ik me naar mijn auto haastte, overheerste een gevoel van schaamte. Hoe had ik zo dom kunnen zijn te denken dat ik het verdiende om gelukkig te zijn? Waar haalde ik het vandaan om te geloven dat iemand echt van mij zou kunnen houden?

Nog voor ik terug was op mijn werk, wist ik opeens waarom

ik zo gereageerd had. Wynona had het me uitgelegd, jaren geleden. Als er iets schokkends gebeurt, is je instinctieve reactie om te vechten, te vluchten of te bevriezen. Ik had in geen jaren meer aan haar gedacht, maar nu was het alsof ze tegen me sprak.

Zij was de eerste persoon met wie ik het over vroeger durfde te hebben. Die me duidelijk maakte dat het niet gek was dat ik als kind bevroor. Ze legde me uit waarom ik dat deed: ik had geen andere optie, er was geen ruimte om te vluchten en ik was niet sterk genoeg om me te verzetten.

In deze situatie was vluchten niet de enige, maar misschien wel de beste optie.

De neiging om te vechten kwam later, toen ik ver weg was van de schoolhekken. Ik werd steeds bozer, tot ik maar één ding wilde: Bas vermoorden. Ik nam me voor het diezelfde avond te doen, zodra Floortje op bed lag. Ik zou hem als hij op de bank zat van achteren de hersens inslaan met een braadpan, of een van zijn geliefde koksmessen in zijn hals steken. Dat het een bloedbad zou worden interesseerde me niet, en het maakte me ook niet uit dat ik de bak in zou draaien. Het enige wat telde was dat Bas zou bloeden voor wat hij me had aangedaan.

Weer dacht ik aan Wynona.

Vertragen, zei die als ik ergens zo door geraakt werd dat ik meteen in actie wilde komen. *Laat het eerst landen, doe geen impulsieve dingen waarmee je jezelf verder in de nesten werkt.*

Toen Floortje die avond naar bed was, stelde Bas voor om samen een film te kijken. Omdat ik wist dat ik het niet zou trekken om tegen hem aan te zitten, zei ik dat ik nog iets af moest maken voor mijn werk en verschanste me achter mijn laptop. En omdat ik aan niets anders kon denken, googelde ik overspel.

Degene die vreemdgaat, is vaker een man dan een vrouw, las ik. Check.

Van alle getrouwde mannen gaat zo'n dertig procent vreemd.

Klootzakken.

Van die dertig procent weet meer dan de helft het verborgen te houden.

Hoe lang was dat Bas al gelukt?

Als overspel aan het licht komt, is dat meestal omdat de pleger overmoedig wordt en fouten maakt.

Niet van toepassing.

Ik had zelf de fout gemaakt te vergeten dat Bas Floortje zou ophalen. Als ik dat niet had gedaan, zat ik nu lekker tegen mijn man aan.

Weer schoot Wynona door mijn hoofd. Zij had me aangemoedigd om mensen toe te laten, ze te vertrouwen. Even richtte mijn boosheid zich op haar, want door haar had ik nu een overspelige echtgenoot.

Ik riep mezelf tot de orde.

Wynona had niet gezegd dat ik mensen blind moest vertrouwen, integendeel. Toen ik verliefd op Bas durfde te worden, moedigde ze me aan om het rustig aan te doen. Ze wilde dat ik een kans had op een gelukkig leven, dat wist ik zeker. Zij was de eerste in mijn leven die oog had voor wat ik nodig had en me gunde dat ik het kreeg.

De eerste en misschien wel de enige.